

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 1 czerwca 2012 r.

DOLiS/DEC-504/12/34400, 34401, 34402

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) art. 12 pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana J. L. oraz Pana T. Ż., ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 26 marca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-249/12/19511,19541,19516) umarzającą postępowanie w sprawie przetwarzanie ich danych osobowych przez Bank S.A. ,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana J. L. oraz Pana T. Ż., zwanych dalej Skarżącymi, na przetwarzanie ich danych osobowych przez Bank S.A., zwany dalej Bankiem, w sposób polegający na zażądaniu od P. Sp. z o.o. , zwanego dalej Instytutem, w zarządzie którego zasiadają, udostępnienia ich danych osobowych w związku z procedurą zmierzającą do zawarcia między ww. podmiotami umowy agencyjnej. Skarżący zakwestionowali cyt.: „przetwarzanie przez bank danych osobowych w postaci imienia, nazwiska, adresu zamieszkania, obywatelstwa, numeru PESEL, a także numeru paszportu i dowodu osobistego oraz danych zawartych w tych dokumentach oraz wykonywanie ich kserokopii dla celów niezwiązanych bezpośrednio z negocjowanym porozumieniem z podmiotem gospodarczym P. Sp. z o. o.” Jednocześnie w piśmie z dnia [...] listopada 2011 r. do

Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych sprecyzowali oni, iż w niniejszym postępowaniu występują jako osoby fizyczne będące członkami zarządu Instytutu.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zwany dalej Generalnym Inspektorem, ustalił, co następuje.

- 1) Pan J. L. oraz Pan T. Ż. pełnią funkcje wiceprezesów zarządu P. Sp. z o. o.
- 2) W dniu [...] sierpnia 2011 r. Instytut wystąpił do Banku z ofertą współpracy w charakterze agenta Banku, pośredniczącego w sprzedaży produktów bankowych. W odpowiedzi na rzeczoną ofertę, Bank drogą elektroniczną zwrócił się do Instytutu o dostarczenie materiałów niezbędnych do zweryfikowania nowego kontrahenta tj. o doręczenie następujących dokumentów cyt.: „karta informacyjna oraz wnioski o nadanie dostępu do zasobów S., kwestionariusz osobowy + ksero dowodu osob. właścicieli (Członków Zarządu i Prokurentów) oraz pracowników zaangażowanych w sprzedaż kredytów, mapka sytuacyjna (z internetu) z zaznaczeniem lokalizacji biura, KRS – kopia nie starsza niż 3 m – ce, NIP – kopia, REGON – kopia, umowa rachunku bankowego – kopia, umowa najmu/akt własności lokalu – kopia, zdjęcia lokalu (perspektywa ulicy i budynku z wejściem do lokalu, jedno zdjęcie wnętrza), zaświadczenie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o nie zaleganiu z płatnościami, nie starsze niż 3 miesiące, opinia bankowa dotycząca rachunku firmowego, zawierająca informacje o występujących na rachunkach zajęciach komorniczych”.
- 3) W odpowiedzi na powyższe żądanie, Instytut odmówił udostępnienia ww. dokumentów, a więc także dokumentów zawierających dane osobowe Pana J. L. oraz Pana T. Ż., w związku z czym czynności związane z prowadzonymi negocjacjami zostały zakończone.
- 4) W wyjaśnieniach udzielonych w toku przedmiotowego postępowania, Bank wskazał, iż w związku z ofertą współpracy złożoną przez Instytut nie pozyskał i nie przetwarza danych osobowych Pana J. L. i Pana T. Ż., oraz że cyt.: „w odpowiedzi na ofertę pracownicy banku postępując zgodnie z ww. regulacją skierowali do Skarżącego (tu: Instytutu) prośbę o dostarczenie dokumentów pozwalających na zbadanie sytuacji finansowej i prawnej Skarżącego. Firma P. Sp. z o. o. odmówiła przekazania dokumentów. Należy stwierdzić, że Bank jako instytucja zaufania publicznego podejmując współpracę z innymi podmiotami i powierzając im dane osobowe oraz tajemnicę bankową swoich klientów w drodze umowy outsourcingowej zgodnie z wymogami prawa bankowego zobowiązany jest do dokładnego zbadania sytuacji finansowej i prawnej takiego podmiotu. (...) W związku z powyższym P. Sp. z o. o. odmawiając przekazania do weryfikacji odpowiednich dokumentów (...) zmusił Bank do wstrzymania rozmów o współpracy. Skarżący byli zbulwersowani, że nie znając historii firmy i potencjału wysłano do nich e-maila z informacją o dokumentach, które należy skompletować i wysłać do weryfikacji. W związku z powyższym należy podkreślić, że bank nie pozyskał i nie przetwarza danych osobowych Skarżących w kontekście oferty współpracy w formie Agencji Banku. Bank wskazał jednocześnie, iż przetwarza dane osobowe Skarżących jako klientów indywidualnych Banku.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor wydał decyzję administracyjną z dnia 26 marca 2012 r. (DOLiS/DEC-249/12/19511,19514,19516), mocą której umorzył postępowanie w sprawie.

W ustawowym terminie Pan J. L. oraz Pan T. Ż. wnieśli wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W jego uzasadnieniu wskazali, iż „(...) w skardze podnieśli kwestię legalności i zgodności z w/w ustawą żądania udostępnienia (zbierania) celem utrwalenia i przetwarzania przez Bank S.A. wzmiankowanych danych osobowych, a do tej kwestii organ nie odniósł się w żaden sposób, a co za tym idzie nie załatwił sprawy w zakresie określonym w treści żądania.” Ponadto Skarżący podnieśli, iż „zgodnie (...) z art. 7 pkt 2) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o ochronie danych osobowych przez przetwarzanie danych «rozumie się jakiekolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych». Samo więc żądanie przez Bank udostępnienia wzmiankowanych dokumentów (zbieranie danych osobowych) stoi w oczywistej sprzeczności z art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych.”

Po ponownej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonym rozstrzygnięciu. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie przedstawiono bowiem żadnych okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do jego zmiany. W szczególności organ nie podziela stanowiska Skarżących jakoby samo żądanie udostępnienia danych osobowych stanowiło przetwarzanie w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) zwaną dalej również ustawą.

Zgodnie z definicją przyjętą w art. 7 pkt 2 ustawy, przez przetwarzanie rozumie się jakiekolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Z zawartych w treści w/w definicji pojęć ustawa definiuje jedynie pojęcie „usunięcia danych”, toteż pozostałe z nich powinno się interpretować w sposób zgody z ich znaczeniem słownikowym. Zbierać znaczy tyle co „w jakimś miejscu zgromadzić jakieś rzeczy, przedmioty” (www.sjp.pwn.pl). Z powyższego wynika, iż pojęcie to odnosi się jedynie do dóbr materialnych, co z kolei nakazuje uznać, że o zbieraniu danych osobowych w rozumieniu ustawy można mówić jedynie wówczas, gdy następnie zostaną one utrwalone.

Ponadto Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 września 2009 r. (sygn. akt I OSK 1377/2008) uznał, iż „chronologiczne zestawienie opisanych w art. 7 pkt 2 ustawy czynności, wskazuje na to, że przetwarzanie danych osobowych zaczyna się od etapu ich pozyskania (zbierania) i przebiega przez utrwalenie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i kończy się na etapie usunięcia danych.” Stanowisko to wskazuje zatem, iż użyte w w/w definicji pojęcie „zbieranie” należy interpretować jako pojęcie „pozyskanie”, którego nieodłącznym atrybutem jest posiadanie.

Stosownie do treści art. 18 ust. 1 ustawy, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, w szczególności: usunięcie uchybień, uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, wstrzymanie przekazywanych danych osobowych do państwa trzeciego, zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, usunięcie danych.

Z powyższego wynika zatem, iż warunkiem *sine qua non* (przedmiotem) postępowań przed Generalnym Inspektorem jest istnienie procesu przetwarzania danych osobowych.

W niniejszej sprawie Skarżący wnieśli o zbadanie legalności żądania Banku udostępnienia przez Instytut ich danych osobowych w ramach prowadzonej przez ww. podmioty procedury zmierzającej do zawarcia umowy agencyjnej.

W toku prowadzonych czynności organ ochrony danych osobowych ustalił, iż Bank jedynie wystąpił o udostępnienie danych osobowych Skarżących w związku z ww. procedurą. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, Instytut nie udostępnił przedmiotowych danych osobowych, jak również innych wnioskowanych dokumentów i materiałów, w związku z czym zakończono procedurę zmierzającą do zawarcia ww. umowy agencyjnej. Bank nie pozyskał zatem i nie utrzymał danych osobowych Pana J. L. oraz Pana T. Ż. w ramach zakwestionowanej przez nich procedury.

Zadaniem organu jest załatwienie sprawy w zakresie określonym w treści żądania. Zgodnie natomiast z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego. W doktrynie wskazuje się, że cyt.: „Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 kpa, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym.” (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H.Beck, Warszawa 2006, s. 489).

Ustalenie przez organ publiczny zaistnienia przesłanki, o której mowa w art. 105 § 1 Kpa, zobowiązuje go, jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, do umorzenia postępowania, nie ma bowiem w sytuacji zaistnienia tej przesłanki podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, a dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy. Bezprzedmiotowość postępowania może być także wynikiem zmiany stanu faktycznego sprawy.

Takie stanowisko organu znajduje odzwierciedlenie również w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, np. w wyroku z dnia 27 czerwca 1997 r. (I SA/Wr 871/96) NSA – Ośrodek Zamiejscowy we Wrocławiu, w którym wskazano, że „z bezprzedmiotowością postępowania mamy bowiem do czynienia wówczas, gdy w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy. Oznacza to, że wszystkie elementy badanego stanu prawnego i faktycznego są tego rodzaju, że niepotrzebne jest postępowanie mające na celu wyjaśnienie wszystkich tych okoliczności w sprawie”. Takie samo stanowisko zostało przedstawione w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego – Ośrodek Zamiejscowy w Łodzi z dnia 18 kwietnia 1995 r. (SA/Łd 2424/94).

W kontekście powyższego Generalny Inspektor rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).